

Öykü Yol hikayeleri - 1 / sadık Aytakin

Nurettin onu yanına alarak kamyonu doğru ilerledi. Kamyon danperli değildi. Kumu kürekle doldurup boşaltmak gerekiyordu. İşçiler çalışıyorlardı. Sordu; "bu işi yapabilir misin, bak söylemedri deme biraz ağır iştir. Gücüm yetmez diye düşünürsen sana başka iş bakarım. Tanıdık kalfalar var, onlardan birinin yanında çalışırsın."
"Sen nasıl uygun görürsen öyle yaparım" dedi Sabahattin. Kum boaltılıp kapaklar kapatılınca Nurettin onu kolundan tutarak arabaya ilerledi. Kapı açarak şöfor mahaline oturmasını söyledi. Geçti oturdu Sabahattin. O gün akşama dek üç sefer daha yaptılar. Birlikte gidip geldiler. Son seferde isterse bir denemesini istedi Nurettin. Sabahattin küreğe sarıldı. Gençliğin ruh haliyle hızlı hızlı çalışmaya başladı. Küreği kuma daldırıyor, belini zorlayarak kaldırıp kamyonu kasasına fırlatıyordu. Daha yirmi kürek atmadan yorulduğunu gördü. Göz ucuyla kendisini seyreden Nurettin'e yaklaşarak, "emmi ben alışık değilim bu işe, bilmem ki çalışabilir miyim, sen ne dersin?" diye mahcup bir ses tonuyla sordu. Nurettin, "bakarız" dedi. Akşam iş paydosundan sonra kahvede görüştüğüm arkadaşlarım var, onlara sorarım. Hepsini de işçi çalıştırıyor. Sana uygun bir işmutlaka vardır. Merak etme, yarına kalmaz her şey hal edilir. Şimdi gidip sana önce kalacağın bir yer ayarlamamız lazım" diye de ekledi.

Kadıköy'ün merkezinde, Kızıltoprak tarafına düşen eski iş hanlarından birine işçiler yerleşmişler, ev olarak kullanıyorlardı. Nurettin ile birlikte çalışan Remzi bunlardan biriydi. Kars Çıldır'dan gelmişti. İşini iyi yapan, sözüne güvenilir, ciddi bir adamdı. Sabahattin'i ona götürdü, yanlarında yer olup olmadığını sordu. "Var" dedi Remzi. Hatta boş bir silte de vardı. Orada yatabilirdi. Sabahattin'in omzuna dostça dokunan Remzi, "hoşgeldin delikanlı" dedi. birlikte işhanına yollandılar. Oldukça eski ahşap bir binaydı. Kurbağalı Dere'nin hemen yanında bulunuyordu. Remzi'nin ev olarak kullandığı kısım girişin arka kısmına düşüyordu. Tahta bir perde duvar ile ayırmışlardı. Sağ yan tarafa düşen küçük bir bölmeyi mutfak olarak kullanıyorlardı. Tuvalet dışarıda; yirmi metre kadar uzakta küçük bir tahta-teneke barakaydı. Sabahattin işlerin böyle çabuk tarafından hal yoluna girmiş olmasının sevincini yaşıyordu. Olsun, ileride işlerimi düzeltince kendime uygun daha iyi bir yer belki bulurum diye düşünürken, Remzi, "nasıl bizim hotel epeyce lüks değilmi delikanlı" diye takıldı. O da düşünmeden, "evet evet çok iyi" demiş oldu. hep birlikte güldüler. Remzinin göstermesiyle yatacağı şilteyi gidip düzeltti. Küçük tahta valizini başucuna gelecek şekilde yerleştirdi. Gelip Nurettin amcasının elini öptü. remzi'nin de eline eğildi, o izin vermedi. "Haşşa" dedi ve biz seninle arkadaş olacağız diye ekledi. Remzi sıvacıydı. Sabahattin'e yayında iş verdi. Kumu eleyecek, elenmiş kumu çimento ilye karacak, ince siva için hazırlanmış karışımı teneke ya da kovayla taşıyacaktı. İki kişi daha vardı birlikte çalıştıkları. "Başlangıçta biraz acemilik çeker, sonra alışırın. Bir süre sonra da eline malayı alır siva yapmaya başlar-sın. İyi yapabilirsen ekme parası kazanmamak için bir neden kalmaz. Şimdilik bu kadarını söylemem yeterli. Gerisini birlikte görürüz" diye, nasıl bir işte çalışacağını Sabahattin'e anlattıktan sonra, onu da yanına alarak yakındaki "işçi kahvehanesi"ne gittiler. Remzi iyi bir 'okey' oyuncusuydu. "Dörtlü"yü buldular-mı başlıyorlardı. Çaylarına, bazen de yemeklerine oynadıkları olurdu. Yenilen ikili diğerlerinin parasını da ödemek zorundaydı. Oyunlar oldukça zorlu geçiyordu. Yusuf'un Remziyle tanışması tesadüfen olmuştu. Bir önceki işyerinde beraber çalıştıkları işarkadaşı Kemal'le görüşmek üzere Kars Kırathanesi'ne gittiğinde, Kemal'i bir masada oyun oynayanları seyrederek bulmuştu. Yan masaya oturmak istediğinde Kemal, işaret ederek arkadaşlar yabancı sayılmazlar, böyle oturalım demiş; sonra da tek tek tanıştırmıştı. Remzi,

dikkati oyunda olmasına rağmen ilgi göstermiş, hal hatır sormuş, "daha önce bir yerlerde karşılaştık mı?" diye sormuştu. Sonra garsona seslenerek çay getirmesini istemişti. "Misafirlerin çayları benden" diye de eklemişti. Cana yakın biriydi, arada Kemal'e takılmaktan da geri durmuyordu. Sohbet sırasında sıvacı olduğunu söyleyince, Yusuf, "ortak bir yanımız var, ben de inşaat işçisiyim, sıva da boya da yapıyorum. kayserili Durmuş var, belki duymuşsundur, onunla çalışıyoruz" diye kendi durumunu kısaca anlatmıştı. Sabah erkenden Remzi, Sabahattin'e seslenerek kalkmasını istedi. birlikte işe gideceklerdi. Sabahattin uyukulu gözlerle sağına soluna baktıktan, elleriyle gözlerini ovduktan sonra uzandığı şiltenin üzerinde yarı doğrulttu. "Sabahlar hayırlı olsun" dedi. Sonra tuvalete yollandı. Dönüşte ayağı bir tomruk parçasına takılmış, ayak serçe parmağı hafif kanamıştı. Remzi sarması için küçük bir bez parçası uzattı. "Önemli

değil abi" diyerek aldı ve parmağını sarıp üzerine "Gislaved"i giydi. Çıktılar.

Ortalık henüz karanlıktı. Denizin olduğu taraftan sert bir rüzgar esiyordu. Hanın yakınındaki dereden yosun kokuları geliyordu. Gökyüzü, henüz yıldızları göstermeyecek kadar aydınlanmamıştı. Eski bir kamyon çalışır vaziyette bekliyordu. Remzi şöfor mahalline bindi. Başka oturacak yer yoktu. Kamyon kasasında beş-altı kişi vardı. Sabahattin de yukarı çıktı. Hareket ettiler. Bir saate kadar gitmişlerdi ki, "geldik" dedi, kamyon kasasındaki işçilerden biri. İndiler.

Remzi, Sabahattin'i yanına alarak, inşaatta işçilerin elbise değiştirmesi, malzemelerini koyması için ayrılmış bölmeye geçti. Sabahattin'in değiştirecek elbisesi yoktu. Üstündekilerle çalışacaktı. Sadece ayağındaki lastik ayakkabısını değiştirebildi. Orada bulunan ve kimsenin giymediği eskilerden birini taktı ayağına. O günü, sabahtan akşama kum eleyerek, ince siva için karışım hazırlayarak geçirdi. Akşamı zar-zor bulmuştu. İlk günün acemiliğiyle çok yorulmuştu. Dönüşte, Remzi ve iki arkadaşı kahvehaneye, Sabahattin eski işhanı "evleri"ne gittiler. Sabah bir şey yememişlerdi. Öğlen yemeğinde yedikleri kurufasulye-plavın parasını, "Bugünlük benden" diyerek Remzi ödemişti. Sonraki günlerin harcamalarını vereceği paradan kesecekti. Öyle anlaştılar.

Sabahattin bu işte iki sene çalıştı. Bu süre içinde, neredeyse hiç boş geçirdiği gün olmadı. Fırsat bulduğunda Nurettin Balççek'i ziyaret ediyordu. Nurettin de arasıra onun kaldığı harabeye geliyor, durumunu soruyor, Remzi ile biraz sohbet edip gidiyordu. İkinci yılın Ekim'inde Sabahattin artık kentin "girdisi-çıkıtısı" hakkında fikir sahibi olmuştu. Boş vakitlerde pazar yerine gidiyor, hamal bekleyen "hanımlar"a yardım ederek birkaç kuruş daha kazanıyordu. Yine bir pazar günüyü. Kahverenği mantolu, başını eşarpla bağlamış ortayaşlı bir kadın, hamal var mı diye etrafına bıkınırken Sabahattin ile göz göze gelmiş, "sen eşya taşıyabilir misin?" diye sormuştu. Sabahattin taşıyabileceğini söyleyince de, "iyi gel de

şu sepeti al bakayım" diye işaret etmiş; evlerine gidinceye kadar da yol boyu birçok soru sormuştu. Nereliydi, ne iş yapıyordu, düzenlimiydi işi; bekar mı evli miydi? vb. sorularına Sabahattin kısa cevaplar vermişti. kapiya kadar gitmişlerdi. Sepeti kapının eşiğine bıraktı. Parasını almayı bekliyordu ki "bak evladım" dedi kadın, "benim adım Sacide. Bu evin hanımı olurum. Yanımda, sağlığında anneme yardımcı olmuş şimdi de benim yanımda çalışmaya devam eden hanım-hanımcık bir kız var, istersen gel seni tanıştırayım. Olurda anlaşırınsanız sizi evlendiririm. Sevap kazanmış olurum. Sen iyi bir adama benziyorsun" demişti. Sabahattin'i bir tereddüt sarmıştı ki neredeyse kaçacaktı. Bir an için ne yapacağını şaşırılmıştı. Kadın onun dalgın halini görünce; "bak evladım, sana bir kötülük yapmak gibi bir meselem yok. Seni tanıtırım olurum bile. Bana anlattıklarından hareket ederek iyi bir aile çocuğu olduğunu düşündüm. Yanımdaki kız da iyi biri. Bir kusurunu görmedim şimdiye kadar. Tanışırınsınız, anlaşmayacağını düşünürsen ya da beğenmezsen bir daha görüşmezsin. Zaten ben de bırakmam o durumda."

Sabahattin kısa tereddüt anından sonra, "oldu abla" dedi ve kadınla birlikte içeri girdi. İçeri girdikleri sırada kadın, "kız Vesile gel buraya bakayım, gel de sana birini tanıştırayım" diye seslendi. İçeriden "geldim abla" diye, ince bir genç kız sesi karşılık verdi. Beş dakika geçmişti ki, sarışın ufak-tefek, mavi gözlü bir kız çıkageldi. Uzun saçları beline kadar iniyordu. Sanki hep gülüyor gibi bir duruşu vardı. "Bu gencin adı Sabahattin, Malatyalı iyi bir genç, iyi huylu, sizi tanıştırayım dedim. Ne dersin?" "Madem sen öyle düşündün, ben nasıl yok derim ablam" dedi Vesile. Sabahattin'e bir iki kez göz altından bakmayı da ihmal etmedi. "İyi o zaman bir kahve pişir de birlikte içelim. Bu arada ben de delikanlı ile biraz daha sohbet edeyim."

Sabahattin yarım saat kadar o evde kaldı. Evin hanımı neyi gerekli görüyorsa soruyor o da kısa yanıtlar veriyordu. Evin içi Sabahattin'in o güne kadar hiç görmediği eşyalarla döşeliydi. Tavanı yüksek oturma odası oldukça genişti. İki duvarda asılı lambalar vardı. Sacide'nin babasının olduğunu tahmin ettiği bir büyüklükte fotoğraf, oldukça büyük görünen ve çevizden yapıldığını sandığı büyük bir masanın bulunduğu duvara, karşıdan bakıldığında görünecek şekilde yerleştirilmişti. Oda giriş kapısının hemen üstüne gelecek şekilde enlemesine yerleştirilmiş bir kılıç kınıyla birlikte asılı duruyordu. Pencereelerde renkli çiçeklerin olduğu vazolar vardı. Sabahattin bu manzaraya hayran hayran bakarken, kahveler geldi. Vesile kendisine kahve almamıştı. Sabahattin ile evin hanımı kahvelerini "höpürdeterek" içtiler. Sacide hanım, "size görüşme izni veriyorum. Gözüm üzerinizde olacak. Bu kızı hiç fenalık düşünmeyeceksin. Ne yaptığınızı bileceğim. Eğer bu arada Vesile de sizinle anlaşabileceği sonucuna varırsa, sizi evlendirmek benim vazifem. Hadi delikanlı şimdi gidebilirsin " diyerek yerinden kalktı. Çantasının cebinden küçük bir cüzdan çıkararak, normalde vermesi gerektiğinden fazla bir parayı Sabahattin'in eline tutuşturarak kapiya doğru ilerledi. Sabahattin paraya bakmadan cebine attı, utana-sıkıla ne zaman görüşebileceklerini sordu. Sacide hanım, onbeşgünde bir pazar yerine gittiğini, satın aldığı meyva-sebzeyi taşıyacak birine de ihtiyacı olduğunu, bu işi onun yapabileceğini, böylece Vesile kız ile görüşmesinin de mümkün olacağını söyledi. Pazarda seni aynı yerde bulmalıyım dedi, "aynı saatte" diye eklemeyi de unutmadı. Sonra elini uzatarak "öp bakayım ablanın elini" dedi. Sabahattin uzatılan eli öptü, kapiya kadar gelmiş olan Vesile'ye sağcıkla kal dedi, ayrıldı.

(Devam edecek)